

se nám takový nepodaří. To nemá vůbec cenu se do toho pouštět.“ Janička se dá znovu do pláče a maminka se marně snaží zastavit záplavu slz.

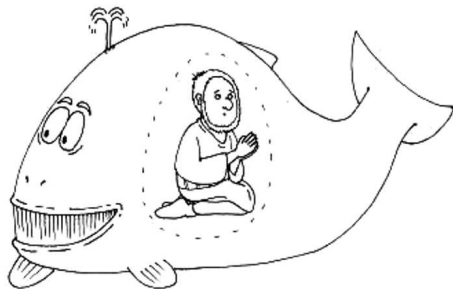
I Tomík jde za maminkou. V očích se mu třpytí slzy. „Jak nám tohle mohl udělat?“ „Víš, třeba byl zrovna nešťastný,“ maminka se snaží kluka hájit. „Ale to ho neomlouvá,“ dodává už rázněji. Pak se podívá na hodinky. „No, měli bychom už jít, ale když to pak vezmem klusem, stihneš ještě postavit nový.“ „Ale Ondra už šel domů a Janička asi stavět nebude,“ ohlédne se za vzlykající holčičkou. „To zvládneš, postav třeba jen malý. Uvidíš, že se ti povede.“ Tomík sice moc nevěří, ale dá se do díla a za čtvrt hodiny stojí na pískovišti malý hrad. Co hrad, spíš hrádek. Věže ale má a jeden most přes hradní příkop je tu taky. „Tak, Tome, už musíme jít.“ Tomáš si povzdechne, ale jde. Najednou za sebou zaslechne hlásek. „Jé, to je krásnej hrad. Zlovna takovej sem si pšál. Nazdobím ho kamínkami.“ U hradu sedí špunt a opatrně klade kamínky kolem hradního příkopu. Tomík se na chvíli zastaví a pak koukne po mamince. Ta se usmívá a neříká nic, ale její oči chválí a přinášejí radost. Konečně mamka promluví: „Tak teď poklusem domů a vsad' se, že tam budu první!“ „Ohó, to se ještě uvidí!“ nadechne se Tomík a vyrazí jako drak.

Marie Sojka Veselá

Pro bystré hlavy

PRO NEJMENŠÍ

Ke kterému starozákonnímu příběhu se vztahuje tento obrázek? Popros rodiče, aby ti jej přečetli.



PRO STARŠÍ

Najdi jméno světce skryté ve větě:

- ⇒ Šel chudý krajan bos kolem naší chalupy.
- ⇒ Přenecháme to dějinám k posouzení.
- ⇒ Věrka na každou otázku vysype trefnou odpověď.
- ⇒ To je neobvyklá radost z dárku.
- ⇒ Bá jo, náš pes se má.
- ⇒ Auto má šedá kola.
- ⇒ Vidíme zdi Slavatova domu.
- ⇒ Myslivec trefil i prase divoké.
- ⇒ Koupila si závoj těchto pěkných barev.
- ⇒ Dostal stan i slavnostní oblek.
- ⇒ Pepa Velký je slavný hudebník.
- ⇒ Otmar i Emil rádi ministrují.
- ⇒ Soumar tahal těžký náklad.
- ⇒ Byl Lada malířem?

Klára Špunt Zelinková

1 Tomášek



ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

„Máme naději v živém Bohu.“

1Tim 4,10

Úvodní slovo

Za co všechno je třeba se modlit v souvislosti s přípravou návštěvy Svatého otce Benedikta XVI.? Samozřejmě za duchovní užitek a zdar této návštěvy. Za mocnou přítomnost Ducha svatého a radostnou otevřenost našich srdcí, abychom dokázali využít nabízené Boží dary a vytěžit z nich maximum nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se s papežem z nejrůznějších důvodů nesetkají.

Za to, aby se tato událost v dobrém dotknula i srdcí lidí víře vzdálených. Za novináře, aby se alespoň na chvíli osvobodili od diktátu hesla „dobrá zpráva je špatná zpráva“. Za politiky, aby odolali pokušení

zneužít papežovu přítomnost k rýžování politického kapitálu. Za dar smíření a pokoje pro lidi zasazené nenávistí a záští vůči Bohu či věřícím.

Za to, abychom byli uchráněni jakéhokoliv neštěstí, aby vše proběhlo v klidu a bez komplikací. Samozřejmě za dobré počasí! A pokud vám ještě zbývá kousek volné „modlitební kapacity“, pak ještě za to, aby se organizátoři papežské návštěvy z toho všeho nezbláznili . . .

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Rozvrhy pro vyučování náboženství** v tomto školním roce budou oznámeny v průběhu měsíce září. Platí, že nejprve je třeba hlásit dítě prostřednictvím ZŠ, kterou navštěvuje. Teprve v případě, že počet dětí na škole přihlášených nedosáhne kvóty nutné pro umožnění výuky na škole, zajistí farnost ve spolupráci se školou náhradní možnost (na faře).

• **Příprava biřmovanců** bude pokračovat v letošním školním roce poprvé v úterý 22. září 2009 od 19 hodin na faře na Lidické 6. Tato příprava už je uzavřená, není tedy možné se k ní ještě přihlásit. Noví zájemci o přípravu se budou moci hlásit až v příštím školním roce.

• **Dospělí zájemci o přípravu na svátost křtu** (event. na svátost eucharistie) se mohou hlásit na faře nebo v sakristii do konce září. Příprava (podle počtu přihlášených) bude zahájena v průběhu měsíce října.



• **Chrámový sbor Jolly Singers** vyhlašuje konkurz pro nové zpěváky. Koná se pravidelně každé úterý od 19 do 21 hod. v sakristii kostela. Pravidelné zkoušky sboru probíhají ve stejnou dobu na stejném místě. Těšíme se na nové zpěváky.

• **Příprava dětí na 1. svaté přijímání** v naší farnosti začíná obvykle se začátkem doby postní. Informace budou ve farním časopise i v ohláškách kolem nového roku. Upozorňujeme, že příprava není součástí vyučování náboženství na školách, je třeba si samostatně pohlídat potřebné termíny i informace. K přípravě se budou přijímat děti navštěvující minimálně druhou třídu ZŠ, které již absolvovaly alespoň jeden rok vyučování náboženství či jinou tomu odpovídající katechezi.

• **Zveme vás do společenství rodin s menšími dětmi.**

– *Doba konání:* 3. neděle v měsíci, 16:00–17:30, první setkání v tomto školním roce bude 20. září

– *Místo:* sakristie kostela sv. Tomáše

– *Program:* modlitba dospělých, program pro děti od 1,5 roku až po předškoláky (starší děti rádi využijeme jako pomocníky), společný program pro celou rodinu

– *Kdo vytváří program:* Vítaný je aktivní zájem a ochota podílet se také na přípravě programu.

– *Kontakt:* Klára Kengi Koukalová (tel: 736 485 103), David Svoboda (e-mail: svoboda@fi.muni.cz)

S nadějí hledím k horám

Úvaha

Jeden jihočeský kněz (původem z Moravy) je nadšený horolezec. A tato jeho záliba mu také ukazuje možný pohled na život. Kdo chce dosáhnout vrcholu, nemůže žádný úsek vynechat, máloco může obejít, podlézt, přeskočit. Kdo chce na vrchol, musí snášet chlad, nepřízeň počasí, třeba i jiné těžkosti, protože jinak zůstane v údolí. Kdo stoupá k vrcholu, pozná krásu „blížkosti“ slunce, také chuť přátelství, protože je lépe stoupat s přáteli než osaměle. Kdo vystoupí na vrchol, vidí svět z jiné perspektivy, vidí Boží dílo jiným pohledem, vidí i ty úseky, které byly těžko zdolatelné, ale vedly právě až nahoru ke krásnému okamžiku naplnění cesty. K cíli našeho snažení. A tak je dobré vědět, že jednou takhle „shora“ uvidíme všechny ty cesty a cestičky, pěšiny a pěšinky, skály i údolíčka, trní i hloží, kterými jsme prošli, kde jsme možná i chvílemi ztráceli naději, že vedou nahoru a že nás tam čeká radost. Jednou velice přesně uvidíme, čemu jsme se snažili vyhnout, co jsme neprošli zrovna nejlépe, co jsme zbytečně obcházeli, protože jsme neviděli tu celou cestu, tak jak ji vidí Bůh.

A tak vlastně všechno to, co prožíváme, nás může vést dobrým směrem, přestože je často těžké tomu porozumět.

Jarka Cýrusová

Hrad

Příběh

Ondra, Janička a Tomík právě dokončují velkolepý hrad. Včera navezli nový písek a panečku, to se to staví! Hrad se může pochlubit spoustou věžiček, je ozdoben kamínky a květinami a kolem dokola ho chrání hradní příkop se spoustou mostů – to byla ale fuška!

Děti spokojeně prohlížejí své dílo a jako všem umělcům se jim zdá dokonalé. Ale najednou... sotva stačí uskočit! Do pískoviště se vrhne kolo, projede přímo přes hrad a už jsou vidět jen záda většího kluka. Tak! A místo hradu je tu zřícenina! Ondrovi se až zatmí před očima a začne vztekle sekat lopatkou do hromady písku, až vytváří menší písečnou bouři. „Ondro! Pojď sem!“ maminčin hlas zní dost přísně. „Vidělas ho? Vidělas ho? Takovej...“ Ondra spolkně slovo, které se mu dere na jazyk a několikrát vztekle kopne do lavičky. „Tak už dost, Ondro! Máme ještě čas, postavíte si nový,“ snaží se ho maminka uklidnit. „Ani mě nenapadne!“ odsekne Ondra. „Víš, co nám to dalo práce? Jdu domů, a hned! A sem už nikdy nepůjdu!“

Taky Janička příběhne za maminkou. Schová jí hlavu do klína. „Máámíí,“ srdceryvně pláče, „on nám zbořil hrad. A byl tak krásný, tak se nám povedl.“ „Neboj,“ hladí ji maminka po vlasech. „Katka přijde z kytary až za půl hodiny, máte dost času, abyste si postavili nový.“ „Ne ne, už nikdy“

Křesťané se zejména v nedávné minulosti museli vypořádávat s tím, že se odlišovali, nezapadali do tehdy komunistickou stranou požadovaným způsobem znormalizovaného davu, nespĺňovali tedy to, co si vládnoucí třída přála. Ve škole byly reakce některých učitelů a někdy i spolužáků na odlišnost (že jsou věřící) často negativní. Většinou se však s tímto „hedikepem“ dovedli vypořádat, často s pomocí dobrých přátel a vyrostli z nich kvalitní lidé a dobří křesťané. S negativními reakcemi a postoji svého okolí se však setká každý člověk, který se nějakým způsobem od ostatních odlišuje – a může to být třeba i odlišnost tělesná. Mezi lidmi objektivně existují rozdíly v mnoha směrech – např. úroveň pohybových dovedností, rozumových schopností, logického myšlení, píle, umění soustředit svoji pozornost na práci (studium), paměťové schopnosti atd. K mnohým kvalitám tohoto typu se mladý člověk propracuje právě odpovědným přístupem ke studiu. Není tedy třeba se obávat odlišností, zejména pokud se to týká lepších studijních výsledků. Tím, že se člověk snaží získávat, správně zpracovávat a uchovávat potřebné poznatky, dovede je pak také použít, a to nejen u zkoušky, ale i v životě. V každém případě si učením člověk vlastně „procvičuje mozek“, zejména paměť, učí se myslet (i kriticky) a získává tím také větší šanci na uplatnění v praxi po ukončení školy.

Odlišit se a ukázat, že je mladý člověk individualita, jistě nespočívá v tom, že kouří, experimentuje s drogami nebo si nechá provrtat uši či jiné části těla

a nosí piercing. Také oblékání nebo účesy podle poslední módy neudělají z člověka osobnost. Individualita člověka se ukáže zejména v jeho hodnotové hierarchii, která je u křesťanů založena na Desateru, ve správných postojích, v jeho chování vůči druhým lidem a v jednání obecně – tím i v dosažených výkonech, a tedy také v studijních výsledcích. Nedejte se proto odradit těmi většinou prospěchově slabšími spolužáky, kteří se svým negativním vlivem snaží vytvářet společensky nežádoucí skupinové normy ve třídě. Je přirozené, že ne všichni mají předpoklady k tomu, aby studovali (ať již střední nebo vysokou školu). Každý by však měl (sám nebo s pomocí jiných) přijít na to, co ho skutečně zajímá, v čem je dobrý, a tyto své kvality rozvíjet a zároveň pracovat na svých slabších stránkách. Kdo však takový potenciál má a nevyužije ho (nechá se v tom negativním směru ovlivnit buď svým okolím, nebo svou pohodlností), je jako ten služebník, který svou hřívnou zakopal. Proto se poučte z tohoto známého biblického příběhu, neboť i vy budete jednou skládat účty z toho, jak jste se svými vlohami a schopnostmi naložili. Snažte se po celý život získávat kvalitní informace, správně kriticky je vyhodnocovat a používat, tedy učit se a být moudřími pro dobro své i ostatních. K tomu ať vám pomáhá Bůh, a to nejen v tomto školním roce.

PhDr. Jan Weinberger

• **Family Point** – informační a poradenské středisko pro rodiny bezplatně poskytuje tyto služby:

- informace a poradenství pro rodiny
- informace o programech pro rodiny v Brně a okolí
- místo pro nakrmení a přebalení dětí v centru Brna
- dětský koutek
- internet pro veřejnost
- akce pro rodiny

Kontakt: Josefská 1, Brno; Otevřeno: popá 9:00–17:30, tel.: 542 217 465, mob.: 733 755 800. Více informací na adrese: www.familypoint.cz.

Další z aktivit **Centra pro rodinu a sociální péči** probíhajících ve školním roce 2009/2010:

- Program pro seniory (Cvičení pro seniory, Trénink paměti, Výtvarná klubovna, Klub aktivních seniorů, Jazykové kurzy, Literární a filmová kavárna, Počítačové kurzy)
- Cvičení v těhotenství (kurzy cvičení pro maminky od 12. týdne těhotenství)
- Cvičení s alternativní přípravou na porod (šestitýdenní kurz cvičení pro maminky ve III. trimestru)
- Cvičení po porodu a pro maminky s malými dětmi
- Křesťanská výchova aneb „Předávání víry v rodině“

Informace

ke mši svatě s papežem Benediktem XVI.

Volné místenky na bohoslužbu je možné si osobně odebrat do 24. září 2009 na Informačním kontaktním centru brněnského biskupství, Petrov 1, nebo 27. září 2009 přímo na místě konání bohoslužby. Místenek je dostatečné množství a jsou zdarma. Pokud by kdokoli a kdekoli místenky prodával, je to jednoznačně podvodník, na kterého je třeba okamžitě podat trestní oznámení. (Stejně tak pokud by někdo konal v této souvislosti jakoukoli finanční sbírku.)

Kyvadlová doprava do areálu bohoslužby začne fungovat v neděli 27. září 2009 ve 4.00 ráno. Autobusy budou odjíždět v minutových intervalech od budovy hlavního nádraží ČD. Vzdálenost, kterou pak bude nutno dojít pěšky, nepřesáhne 1 km. Na každé místence je uvedena doba, do kdy je nutno zaujmout své místo (s ohledem na propustnost přístupových cest).

Do areálu je možno si vzít židličku, karimatku i jídlo, naopak se nedoporučují deštníky (s ohledem na ostatní). Texty k bohoslužbě se rozdávají zároveň s místenkami, v brožurce jsou uvedeny všechny potřebné informace. Toalety i zdravotní služba na místě jsou zajištěny.

Od cca 6 hodin ráno bude probíhat předprogram, přílet Svatého otce je očekáván kolem 9.20 hodin. V čase zbývajícím do bohoslužby papež pozdraví účastníky

bohoslužby ze svého papamobilu, mše svatá bude zahájena v 10 hodin. Odlet Svatého otce se předpokládá kolem 12.45 hodin. Následovat bude další program, během kterého budou účastníci postupně opuštět areál (odchod bude řízen pořadatelskou službou).

Velmi podrobné informace naleznete na www.biskupstvi.cz/papezvbrne.

Komunita Emmanuel

PROGRAM AKTIVIT A SLUŽEB KOMUNITY
EMMANUEL VE ŠKOLNÍM ROCE 2009–2010

Otevřené modlitební společenství

Pro ty, kdo se touží s někým modlit, kdo potřebují přímluvnou modlitbu, kdo si chtějí ujasnit některé otázky z věrouky, zkrátka pro všechny, kteří se chtějí se svou vírou sdílet. Společenství je každý čtvrtek od 19.00 do 20.30 hod v komunitním domě Lidická 24, Brno.

Modlitba SOS

Pro ty, kdo jsou v tíživé životní situaci a potřebují naléhavě přímluvnou modlitbu. Modlitební úmysly se přijímají telefonicky na č. 545 243 952, a to v pondělí od 19 do 21 hod.

Mladé zveme:

- k společné modlitbě a sdílení v otevřeném společenství Večery ve středu
- na Víkendy v tichu
- na Víkendy v terénu

Bližší informace na www.emmanuel.cz.

Víkend „Chodíme spolu a co dál?“

Chodíte spolu a chcete, aby váš vztah stál na pevných základech? Uvažujete o manželství? Nabízíme vám zkušenosti manželských párů, sdílení a společné modlitby. Víkendy se konají 2x ročně, nejbližší termín je 3.–4. října 2009, místo konání: komunitní dům Lidická 24, Brno. Informace na adrese: chodimespolu@emmanuel.cz.

Láska a pravda – cyklus tří víkendů pro manželské páry.

Témata jednotlivých víkendů: 1. Bůh nás miluje jako manžele, svátost manželství. 2. Komunikace mezi manžely – slovní, tělesná a duchovní 3. Výchova dětí a život rodiny. Setkání obsahují společné chvály, přednášky, adoraci, vzájemné sdílení a mši sv. Nejbližší termín: víkendy 19.–20. září 2009, 17.–18. října 2009 a 28.–29. listopadu 2009. Místo konání: fara Kuřim, informace a přihlášky: LaP@emmanuel.cz nebo na tel. 721 216 770.

První pátky s komunitou Emmanuel

Každý první pátek v měsíci v kostele sv. Tomáše po večerní mši sv. od 19.00 hod. Program tvoří společné chvály, svědectví, krátká katecheze, přímluvná modlitba a adorace.

Seminář na prohloubení víry

s modlitbou za vnitřní uzdravení a vylití Ducha sv. Pro zájemce z Brna a blízkého okolí začíná seminář v říjnu 2009 a bude se konat v komunitním domě na Lidické 24, Brno. Je třeba se předem přihlásit na adrese: obnova@emmanuel.cz nebo na

Komunisté z něj před vatikánskými diplomaty udělali velezrádce, válečného štváče, podvratníka, teroristu nebo aspoň jejich verbovníka, takže pak byl na nátlak shora, tedy diplomatů ze státního sekretariátu, z Vatikánského rozhlasu odstraněn. Komunisté požadovali dokonce jeho vypovězení z Říma. Naštěstí se tomu nekompromisně postavil náš superior P. O'Neill výrokem: „Co mi mají ti diplomaté co rozkazovat?“ A tak P. Ovečka v naší komunitě zůstal. Za Pasquala mi nějaký podobný trest – odvolání či vypovězení – nepřišel ani na mysl, i když jsem se dozvídal, že jsem byl od českých komunistů častován při diplomatických jednáních neméně vybraně a šťavnatě.

*Ze svého archivu vybral a upravil
PhDr. Jan Weinberger*

Začátek školního roku

Zamyšlení

Jedna z definic moudrosti ji vymezuje jako poznání použité pro dobro a pohodu sebe i jiných lidí. Moudrost však nepřijde sama, často je třeba vynaložit značné úsilí, aby ji člověk získal. Obsah i význam hesla klasika „Uč se synu moudrým býtí“ byly vždy některými lidmi a skupinami nedoceňovány nebo zpochybňovány. Tak je tomu i v dnešní době.

V posledních letech jsou ve školách zřejmé skupinové tlaky, vytvářené zejména podprůměrnými žáky s cílem

„normalizovat“ studijní výsledky ostatních. Jejich cílem je odradit ty lepší, aby nedosahovali dobrých studijních výsledků, protože podle těch prospěchově slabších „se učí jen šprt“. Snahou takových např. tělesně nebo hlasově (komunikačně) silnějších spolužáků, kteří mohou být ve třídě uznáváni jako vůdčí osobnosti, zde může být snaha přimět ostatní k tomu, aby se (tak moc) neučili. Jejich cíl je vlastně sobecký – aby jejich vlastní studijní výsledky nebyly v porovnání s ostatními tak špatné. Přece existuje tolik jiných aktivit a lákadel než se učit! Když oni budou mít problémy se školními známkami, s ukončením školy nebo se získáním dobrého studijního oboru či pracovního místa, tak ať v tom nejsou sami. Razí tedy hesla typu „Kdo se neučí, je IN“, „Kdo se učí a dostává jedničky, je OUT“, „není kamarád“ atp. a snaží se zejména ty žáky, kteří dosahují výrazně lepších výsledků, všemožně zesměšňovat a vyřazovat ze skupiny a třídních aktivit. To mohou např. vyjadřovat výroky typu „se šprtem se přece nebudeme (nebudete) bavit“. Zde je třeba si uvědomit, že někteří žáci z tzv. lépe situovaných rodin, kteří se takto chovají, pak často spoléhají na to, že když budou mít špatné známky, tak je jejich rodiče „nenechají ve stychu“ a např. jim zaplatí soukromou školu a tím jim umožní i získání maturity.

Naše školáky a studenty je třeba na tyto negativní jevy upozornit, aby s nimi počítali a nenechali se těmito osobně i společensky nežádoucími postupy a tlaky ovlivnit a aby se nebáli být jiní, než je třeba většina jejich spolužáků.

Nereflektoval jsem na to, protože jsem věděl, že si přijel jen proto, aby se v očích věřících ospravedlnil; před biskupským svěcením slíbil, že vystoupí z kolaborantského kněžského hnutí *Pacem in terris*, a slib nesplnil. Chtěl dokazovat, že je přijímán Svátým stolcem, ba vítán – nechal se fotografovat při generální audienci se Svátým otcem a pak promluvil ve Vatikánském rozhlasu. A tak přišli oba s písemným příkazem ze státního sekretariátu, že mám biskupu Vranovi dát možnost promluvit v českém vysílání. Ustoupil jsem jim a pak mě to náramně mrzelo, zvláště když jsem pak o tom referoval Pasqualovi. Ten mě ujistil, že by tomu sám zabránil. Ale tehdy v Římě nebyl.

Když vyšla Charta 77, měla příznivý ohlas i u referenta pro střední a Východní Evropu. Zároveň však nadešla doba zvýšené ostražitosti a sledování našeho vysílání. Nikdy jsem se nedověděl kým, ale „nahoře“ byli o všem, co jsme vysílali o pronásledování katolíků, dobře informováni. Připomínky, vyrovnání, kritiky, cenzury se množily, ale Pasquale je velkoryse odvracel; leccos o tom jsem se ani nedověděl a leccos jsem se dověděl až po nějakém čase.

Příznačný byl případ s vydáním české bible. Kardinál Tomášek na její vydání „vyžebra“ od biskupů západních zemí peníze, a tak dostal povolení k tisku. Avšak komunisté těsně před ohlášeným vydáním dali ultimatum: Požadovali dvojnásobnou cenu. A tak dobrák kardinál Tomášek musel s prosíkem znovu objíždět biskupy a žebrot. Když se o té podlosti dověděl

P. Rabas, napsal do Rheinischer Merkur ostrý článek, kde odhalil celý podvod. Pochopitelně jsem to celé odvyšíl. Ani ne za měsíc mě v rozhlase navštívil přední paxteriér, jinak profesor Starého zákona, který prý byl „zcela náhodou“ na přednáškové cestě po Itálii, a zajel si proto i do Říma. Při setkání mi vytýkal, že ve vysílání očerňuji republiku a její představitele (komunisty), že je zahrnuji nadávkami, že šířím nehorázné lži a pomluvy. A předložil mi text odposlechu našeho vysílání s červeně podtrženými slovy nadávek, urážek a pomluv. Stačilo mi přečíst tři věty a bylo mi jasné, že „to jsem tedy nevysílal“. Vyhledal jsem v archivu text vysílání a zkoprnělému profesorovi jsem dokazoval špinavou práci estébáků z odposlechu. Asi aby se zavděčili nadřazeným nebo aby jim dodali materiál na zakázku, připisovali a překrucovali k horšímu mé výrazy i celé věty.

Vážený paxteriérský profesor se jen nadechl a v tom překvapení se prozradil slovy: „To tedy musím nahlásit šéfovi!“ Náramně pak pospíchal pryč. Pasquale to pak mnohokrát použil jako argument při jednání s vatikánskými diplomaty, když mě musel zase hájit. Na mne se jen pochvalně usmál nebo spiklenecky přivřel víčko, jako pravý neapolský kluk. Pod takovým šéfem se nám tedy sloužilo dobře, navzdory hrozivým mrakům na komunistickém obzoru.

Jsem si jist, že by případ P. Ovečky, S.J. nedopadl tak poráženecky, kdyby Pasquale byl už tehdy ředitelem. P. Ovečka byl vedoucím českého vysílání Vatikánského rozhlasu, kde pracoval až do roku 1971.

tel. 545 572 215 (od 8.00 do 11.00). V rámci přihlášení bude domluven termín rozhovoru, který semináři předchází.

Na další akce – svatodušní nověnu, adorace, evangelizace a farní misie budou pozvány na nástěnce

Adresa komunity: Komunita Emmanuel, Římskokatolická farnost u kostela sv. Tomáše, Lidická 6, 602 00 Brno, www.emmanuel.cz.

A. Svoboda

Slovo nemocným

„Počet našich let je sedmdesát roků, a jsme-li při síle, pak osmdesát.“

Ž 90,10

V dřívějších dobách byl průměrný lidský život kratší. Věku sedmdesáti nebo osmdesáti roků se dožívalo málo lidí. Dnes je průměrný věk vyšší a lidé, kteří se dožívají vysokého věku, nejsou vzácností. I když je tedy lidský život relativně delší, přesto si uvědomujeme, že velmi rychle utíká a že je pro nás poměrně krátký. V něm je však hodně starostí, námahy a práce, takže se nám zdá někdy velmi těžký. Na základě víry věříme, že v našem životě není nic zbytečného a že všechno má svůj smysl a svoji hodnotu. Věříme, že Bůh řídí celý náš život a vyslyší nás, když ho prosíme o něco, co je shodné s jeho vůlí (srv. 1 Jan 5,15). Tato víra nám pomáhá ve všech situacích, které prožíváme a které jsou pro nás těžké.

Čím jsme starší, tím častěji se v myšlenkách vracíme do minulosti a vzpomínáme na události, které jsme prožili. I když jsou pro nás některé vzpomínky bolestné, uvědomujeme si, že to, co jsme sami prožili, nám neuškodilo, ale prospělo k vytrvání naší osobnosti. Často poznáme skutečnou hodnotu toho, co jsme prožili, až s odstupem času.

My si často uvědomujeme, krátkost našeho pozemského života, ale k tomu, abychom se s touto skutečností vyrovnali, nám pomáhá vědomí, že tělesnou smrtí naše existence nekončí, ale že i po ní budeme žít. Naše víra nám dává naději, která nezklame (srv. Ř 5,5).

Je přirozenou vlastností každého živého organismu, že stárne. Týká se to i člověka, a proto musí každý člověk tuto skutečnost přijmout a vyrovnat se s ní. V životě každého staršího člověka se objevují těžkosti, které dříve neznal a se kterými nepočítal. Člověk se s nimi musí umět vyrovnat a žít s nimi. Kdo toho je schopen, prožívá svůj život spokojeně a vyrovnaně. Kdo však nechce tuto skutečnost přijmout a vyrovnat se s ní, je ve svém nitru stále nespokojený a tuto nespokojenost šíří i v prostředí, ve kterém žije. Život vedle takového člověka je těžký a nepříjemný.

Již v době, kdy jsme poměrně mladí, si musíme uvědomovat skutečnost, že se stárí nezadržitelně blíží, a musíme se připravovat na to, jak ho budeme prožívat. Musíme se naučit vidět kladné prvky na každé situaci, kterou ve svém životě prožíváme. Když budeme pozorní a budeme mít dobrou vůli, vždy najdeme na všem

něco, co nám udělá radost, usnadní život a naplní nás optimistickým pohledem do budoucnosti.

Na světě není žádný člověk, který by neměl aspoň nějaký malý důvod k radosti. Ten, kdo chce vidět důvod k radosti, ho jistě najde. Je možné, že nalezený důvod přinese jiný druh radosti, než kterou člověk hledal, ale každá prožitá radost naplní duši optimismem a novou odvahou k přemáhání těžkostí.

Čím lépe budeme využívat všechno, co od Boha dostaneme, tím víc nám bude dávat a tím lépe svůj život budeme prožívat.

o. J. Šik

Z farní charity

Vážení a milí přátelé!

Léto a dovolenou máme za sebou. Věříme, že jste si odpočinuli a načerpali nové síly pro nesení trablů naší současnosti.

Děkujeme vám všem, že nám svěřujete vaše peníze, abychom je mohli podle uvážení nasměrovat na nejobavější místa. Tak jsme začátkem července předali Oblastní charitě Brno 3 500 Kč pro Denní centrum pro bezdomovce a 3 500 Kč pro EFFETu (stacionář pro děti a mladé lidi s mentálním postižením a autismem). Mezitím vypukly tzv. bleskové povodně a s podporou pana faráře jsem se připojili k vyhlášené sbírce na povodňové konto Charity Česká republika a vyhradili naši farní pokladničku pro tento účel. Díky vaší štědrosti a solidaritě

s postiženými místními katastrofami jsme mohli předat Oblastní charitě Brno celkem 71 823 Kč. Upřímně Pán Bůh zaplat' vám všem.

Do všech nastávajících dní, které nám Pán dopřeje, vyprošujeme pro vás hodně síly, pomoci a Božího požehnání.

Dobrovolníci farní charity.

Otec Josef Koláček, S.J.

Vzpomínky na práci v české sekci Vatikánského rozhlasu v době takzvané normalizace.

V Tomáškově také informujeme o významných osobnostech, které ve farnosti sv. Tomáše působily. Se životopisem otce Koláčka se mohli čtenáři Tomáška seznámit již dříve. Protože se tento náš bývalý farník dne 1. září 2009 dožil požehnaného věku 80 let, využíváme této příležitosti, abychom si na něj v modlitbě vzpomněli a vyprosili mu u Boha požehnání do dalších let jeho života a pevné zdraví, sílu a životní elán do další práce na vinici Páně. Při této příležitosti uvádíme jeho vzpomínky na nelehké začátky v Radiu Vatikán v 70. a 80. letech minulého století, tedy za doby tzv. normalizace. Otec Koláček byl vedoucím českého vysílání od roku 1974 do roku 2001 a doposud v rozhlasu pracuje. To nakonec posluchači Radia Vatikán sami vědí a jeho typicky zabarvený hlas poznají. Ze vzpomínek zde uvádíme:

Svoji práci ve Vatikánském rozhlasu jsem započal dne 1. října 1970, pod ochranou sv. Terezie od Dítěte Ježíše. P. Pasquale Borgomeo S.J. (dále jen Pasquale) přišel tři měsíce po mně, na sv. Štěpána – 26. prosince. Já se teprve rozkoukával v rozhlasové práci, a tak jsem zvláště silně vnímal atmosféru, do jaké přišel on. Hned po příjezdu do komunity jezuitů pracujících v radiu ho jmenoval tehdejší ředitel Vatikánského rozhlasu P. Martegani zástupcem ředitele „cum jure successionis“ a po jeho smrti se stal generálním ředitelem. Když v komunitě přišla řeč na Pasquala, ozvaly se občas ironické poznámky ostřílených redaktorů a novinářů proslulých už z dob Pia XII: „Co tu bude dělat, profesor patristiky?“ (Pasquale se totiž habilitoval na pařížské Sorboně doktorskou prací o sv. Augustinovi). „O rozhlasu nemá ani zdání! A zkušenost žádnou!“ Šéf P. Martegani však s bohorovným klidem vedl svou linii. Vytušil nebo poznal kvality toho neapolského scholastika a pak mladého patera. Tak Pasquale zůstal v rozhlasu, navzdory výhradám kritiků. Když byl pak po smrti P. Marteganiho jmenován P. Tuccim prezidentem Papežské komise pro Vatikánský rozhlas a Pasquale generálním ředitelem, stal se tento tandem motorem a duší nebyvalého technického a profesionálního i duchovního rozvoje Vatikánského rozhlasu sedmdesátých a osmdesátých let.

Obdivoval jsem ho, jak se rychle orientoval ve složitých otázkách totalitních režimů. Chápal naše poměry doma, tedy v komunistickém režimu, a podporoval a chránil mě, jak jen mohl. Možná se vám

bude zdát přehnaný výraz, že mě „chránil“. Před kým nebo čím a proč?

To, že jsem byl terčem otevřených i záludných útoků komunistické propagandy, bylo normální, s tím jsem počítal. Avšak když začala diplomatická jednání mezi Vatikánem a komunistickým režimem v ČSSR, začal jsem pocítovat tlak shora. Při jednání totiž znovu a znovu a stále útočněji přicházelo na přetřes české vysílání Vatikánského rozhlasu, jako důkaz nepřátelství Svatého stolce vůči ČSSR. Diplomátům to bylo nepříjemné a byli by se rádi těm námitkám vyhnuli. Chápali sice, že komunisté přehánějí, ale přesto by jim nejradyji tu záminku vzali. A to za cenu, že budu hodný, totiž tolerantní ke komunistům doma. A v tom jsem měl právě v Pasqualovi velkého ochránce. Schytával otrávené šípy komunistické argumentace, tlumočené vatikánskými diplomaty, vyvracel jim je a tu a tam mi pak s nadneseným humorem referoval, co si zase vymysleli.

Jen jednou jsem byl přelstěn. A to Pasquale právě v Římě nebyl a já jsem byl sám postaven před rozhodnutí. Do Říma přijel olomoucký apoštolský administrátor Josef Vrana, kterého doprovázel jako mluvčí nebo i hlídač („očko“) pražský generální vikář Vaněk, který měl od komunistů za kolaborantskou spolupráci v Pacem in terris slíbenou arcibiskupskou mitru, jakmile kardinál Tomášek zemře. Nemohl se pak dočkat jeho smrti. Boží prozřetelnost však tuto věc zařídila tak, že kardinál Tomášek vikáře Vaňka přežil. Už předem vikář Vaněk ohlašoval, že biskup Vrana chce promluvit v rozhlasu k věřícím.